

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Nok et Par Ord om Bjovulfs Drape

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 1124. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1815_254-txt-shoot-idm441.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Ordret staaer der: De ham da henbare til Havets Bred, de søde Staldbrødre, som selv han bad, mens han havde Ord i sin Magt, den Skjoldungers Ven, den kjære Landsfader, temmelig længe. Er nu dette uimodsigelig saa, som det dog visselig er, da er det jo ogsaa vist at Digteren fortæller hvorlunde Skjolds Mænd bar hans Liig til Stranden efter hans Befaling i sit Livs Dage, og altsaa er min Oversættelse ikke, som Udg. siger, *Galskab*, men et frit Udtryk af den gamle Skjalds utvivlsomme Mening. Hvad derimod Udgiverens Oversættelse er, maa Andre bedømme, naar jeg nu faaer den anført og gennemseet: "Hirten samledes ved Strandbredden. Sine 1125 hulle Staldbrødre havde han selv saaledes bedet. Medens han med Ord styrede Skjoldungernes Venner, var han længe Landets elskede Fader." hine, denne almindelige og klare Accusativ af *he han* (see Hiccesii Litteratur Septentrional p. 22) er da gjort til Nominativ. Singul. hine en Tjener, skjønt Verbet ætbæron saa aabenbar er Pluralis og har det tilsvarende Pronomen *hi de* klarlig foran sig. Fremdeles oversættes ætbæron *samledes*, skjøndt Udg. selv veed at det aldeles utvivlsom er *henbare*, (bare ad) thi saaledes oversætter Udgiveren jo selv Ordet S. 41. L. 22. Endvidere adskilles de saa klart sammenhørende Linier: "*som han selv bad*" og "*medens han kunde tale*" ved et Punktum, og den klare Nominativ Wine Ven, gjøres, jeg veed ikke til hvilken Casus for at blive Object til sit eget Object: Verbet *weold raadte*, skjøndt dette aldrig her kan styre noget andet Ord end wordum *Ord* ved dets Side, som derfor og staaer i *Dativ*, den Casus Verba *af det Slags almindelig* styre, skjøndt *wealdan* som en Undtagelse, ellers helst skal styre Genitiv: (Hicces p. 73). Hvad nu Grammatik og sund Sands siger hertil, behøver jeg ikke at tilføie.